

[Krag.]

Evne og Sagkundskab kunde i Fjor ikke redde disse Forslag; det vil heller ikke være muligt i Aar, medmindre den højtærede Socialminister har foretaget væsentlige Ombygninger i det hele Værk. Jeg skal nu slet ikke komme ind paa Enkeltheder, jeg havde Lejlighed til at udtale mig udførligt om den ene af disse Sager i forrige Rigsdagssamling. Vi faar jo ogsaa rig Lejlighed dertil siden, og jeg har heller ikke noget at tilføje til min Kritik af det i forrige Samling fremkomne. Men tror den højtærede Minister virkelig, at han, bortset fra alt andet, kan gennemføre en social Reformlovgivning, der forudsætter en Millionforøgelse af de hidtidige Udgifter? Jeg vil straks sige, i Tilslutning til hvad det ærede Medlem Hr. N. Neergaard forleden Dag udtalte her i Tinget, at lige saa redbonne vi er til Forhandling om en Systematisering af den sociale Lovgivning, om en Forenkling af Administrationen, om en Omordning af Refusionsreglerne, lige saa afgjort vil vi modsætte os en samlet Forøgelse af Statens og Kommunernes Budget til offentlig Forsikring, Understøttelse og Forsørgelse. Og en Betingelse for, at Hovedformaålet med Revisionen kan naas, kan Udgiftsforøgelsen paa ingen Maade være. Vi lader os ikke blænde af den gunstige finansielle Stilling i Øjeblikket. Vi glæder os over den. Vi misunder ikke den højtærede Regering at nyde Frugten ogsaa af vort Arbejde, men som det gentagende er sagt her: intet i den erhvervsmæssige Situation frister til øget Udgiftspolitik; tværtimod, som de erhvervsmæssige Forhold ligger for Søfart og Industri og ikke mindst for Landbruget, tror vi, at Finansministerens Optimisme slet ikke svarer til den haarde Virkelighed. Hvor kan han f. Eks. drømme om forhøjede Indkomster af Indtægt eller af Forbrug for 1931—32, sammenlignet med 1929—30, naar han selv erkender, at Hovederhvervet, Landbruget, gaar meget vanskelige Tider i Møde, ja, allerede er midt i dem? Og bidrage til en Udgiftsnedgang, som kan afbalancere det kommende Indtægtsfald, det evner Finansministeren jo slet ikke. Derfor tror jeg ogsaa, at han vil blive nødt til at skyde Virkeliggørelsen af sine Forventninger om en hurtig Nedbringelse af Statsgælden ud i en ret fjern Fremtid. Gode Forsætter bærer Finansministeren jo til Skue, og man ser ogsaa, at han omsætter dem i Handling. Hans nærmeste, hans mest fortrolige, f. Eks. det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, siger jo, at han er den mest nære Finansminister, vi

længe har haft, og det er jo muligt. For os andre at se følger Handling ikke altid Ordene.

Den højtærede Finansminister ser Faren i Statsbanernes store Anlægsbudget og advarer mod en fortsat Udvidelse af Banenettet med følgende øget Driftsunderskud. Men saa maa man nok spørge: Hvor var Finansministeren, da Loven om Københavns Nærtrafik gennemførtes? Er den højtærede Finansminister først senere kommet paa de Tanker, han her har udviklet? Har den højtærede Finansminister, da han gik med til denne store Anlægsudgift og Driftsudvidelse, ladet sig lede af „de politiske Hensyn“, som han siger, Statsbanerne giver Skylden, og har den højtærede Finansminister ved den Lejlighed glemt det økonomiske og finansielle Hensyn? Hvor nødtigt man vil, maa man i Finansministeren, da han talte om dette, genkende Hr. Flovmand, som først den 8. Oktober i Aar kom i Tanker om, hvad han kunde og burde have sagt for $\frac{3}{4}$ Aar siden til Kollega Trafikministeren. Jeg skal nu i øvrigt ikke komme dybere ind paa denne Sag, men blot sige, at jeg tror, det vil blive fornødent i den kommende Tid, hvis vi skal komme ud over den finansielle Misère, som knytter sig til Statsbanedriften, at udvide Motortoggangen i langt højere Grad, at betjene Publikum langs Ruterne ved hyppige Standsninger, saa vidt Hensynet til Driftssikkerheden i det hele taget tillader det.

Her vil jeg tillade mig at pege paa et lokalt Forhold, som vækker Forundring i hele Vestjylland; nemlig at det Tog, som gaar her fra København Kl. 2,20 om Eftermiddagen, et Tog, der som bekendt som oftest medfører mange rejsende, ikke føres igennem fra Fredericia eller i det mindste fra Varde ved Motortog, saaledes at Passagererne kan komme til Vejs Ende. Det er virkelig ganske utidssvarende i et Land af Danmarks Størrelse at forudsætte Overnatning for at naa fra København med Afgang Kl. 2,20 om Eftermiddagen f. Eks. til Holstebro eller til Ringkøbing—Holstebro kan man vistnok naa; jeg tror, der gaar et Tog gennem Midtjylland, som har Forbindelse med denne By.

Jeg vender tilbage til den sociale Lovreform. Vore finansielle Krav til Reformen er altsaa ganske klart udtrykt, og jeg spørger den højtærede Socialminister, om han virkelig fortsat kan tænke sig, at et Ægtepar med en aarlig Indtægt af i København 2 000 Kr., i Provinsbyerne 1 758 Kr. og paa Landet 1 457 Kr., naar de er fyldt 65 Aar, skal have Adgang til Aldersrente?